

KOMUNIZEM

Vladimir Gajšek

Mati, ki je zavrgla otroka,
se skriva za javnimi nasmehi,
s kavnimi žlicami
žanje uradno priznanje
tovarišic, prihaja in odhaja
s priležnikom na neuradni žur,
izza bodikavih jetniških žic, detomorilka,
tam migajo ženskice poluradno
z ritkami, tam šefiči mrdajo
z mastnotolstimi usti, o piškur,
o grehi, o bolne sanje,
o pusti trač, trič-trač,
uglajeno zahudičano, zglajeno
prepričano, tam je vse dobro
med cigaretnim dimom in se žanje
s srpom in kladivom vsakdanje,
tam med žarilnimi nitkami
požirki žganih pijač in
domenkov kartakozatjavendan
prepričano, vnic
mati, ki je zavrgla otroka,
je poplačana z uradno nasladno
blaženostjo, z nasmehi uradnih
lisic in podlasic in hijen in
mrhovinarskih zverinskih mrh,
črh črh,
nobenih otroških igrač,
ena sama tiha puščava v mrnjanju
vseh mrmravih mrtvakov se pne
čez zlo uradnost, čez zaprta vrata,
črh črh,
koliko mrhovinskih mrh,
kdo že pozna tleskajočo kobro,
Pan je pokopan,
Pan je zaklan, zaklan
v uradnih sobah hladnih,
- mati, ki je zavrgla otroka,
prejme sodbo, odločbo, obrazec
in kaj še vse, kaj še vse,
je bilo urejeno, je bilo z vojaško godbo,
je bilo skaženo v porog vsemu,
je bilo leno, odloženo...,
da je odlično plačana
mati, ki je zavrgla otroka:
proletarci vseh dežel, združite

se, o, otročnice so polne,
mali bogci se izbubijo iz volne,
gosenično nori, o med puščavskimi
šotori, med neznanimi kazemati
pokažejo zobe, ostrijo zobke,
politični zapori so polni, prepolni so
praznih gladnih pogledov,
izlizanih poceni sladoledov,
in tovarišice in njihove čašice
in udbašice uradne poplesujejo,
nazadnje se vrtijo, se iskrijo,
hrujejo, rjujejo med odbori,
poskakujejo nično vštric
v vojaških škornjih rdeči kazačok
in s sindikalnimi koraki čez grobke,
čez posteljice in jaslice, na gori
pozlačenih otroškomrtvaških pleníc.